

Hoofdstuk 14

Botsingen

Paard vond het heerlijk om trekpaard te zijn. Al zingend en soms zelfs met een klein dansje erbij, trok hij de kar over de smalle bergweggetjes.

‘Er staat een paard in de gang,’ zong hij, ‘Jaja een paard in de gang, oh oh een paard in de gang. Bij buurvrouw J....’

Peppie onderbrak hem: ‘Waarom staat er een paard in de gang? Wat moet een paard nou in een gang? Volgens mij zing je dat lied helemaal verkeerd. De tekst moet vast zijn: Er staat een paard in de stal, of er staat een paard in de wei. Of er staat een paard bij de zee. Of er staat een paard bij de hoefsmid.....’

Paard draaide zijn hoofd geïrriteerd om naar Peppie, en lette daarom even niet meer op de weg.

‘Kijk uit!’ gilte Peppie.

"BOTS!"

Met een klap stond de bed-dak-kar stil en Stompy vloog bijna de kar uit. Midden op het pad stond een rood Bankstel en Paard lag er nu bovenop.

‘Sodepiepers,’ riep Peppie uit, ‘wat doet dat ding nou op de weg?’

Zo snel als hij kon krabbelde Paard van het bankstel af en begon meteen te huilen omdat hij zo geschrokken

was.

‘Je moet wel op de weg letten, vriend!’ riep Linksachter terwijl hij slaapdronken uit het hamsterhuis kroop.

‘Ja,’ gilde Annie erachter aan, ‘wat een waardeloos trekpaard ben jij zeg. Om te beginnen heb je me wakker gemaakt en ten tweede, kijk eens naar dat joch zonder benen, moet je zien hoe hij erbij ligt! Hij is bijna uit de kar geslingerd door jou! Hij had zijn armen wel kunnen breken! Moet je voorstellen, hij kan al niet lopen en als zijn armen het niet meer doen, is er helemaal niks meer van hem over.’

Stompy voelde een woede-aanval opkomen. Hij balde zijn vuisten en riep: ‘Er is niks mis met mijn armen Annie, kom hier jij, dan zal ik het je het laten voelen!’ en hij maaide met zijn armen wild in het rond.

Paard kon geen woord uitbrengen. Hij probeerde het wel, maar hij was zo hard aan het snikken dat hij alleen maar: ‘Soh ho ho ry a a a le le ma aal,’ kon uitbrengen.

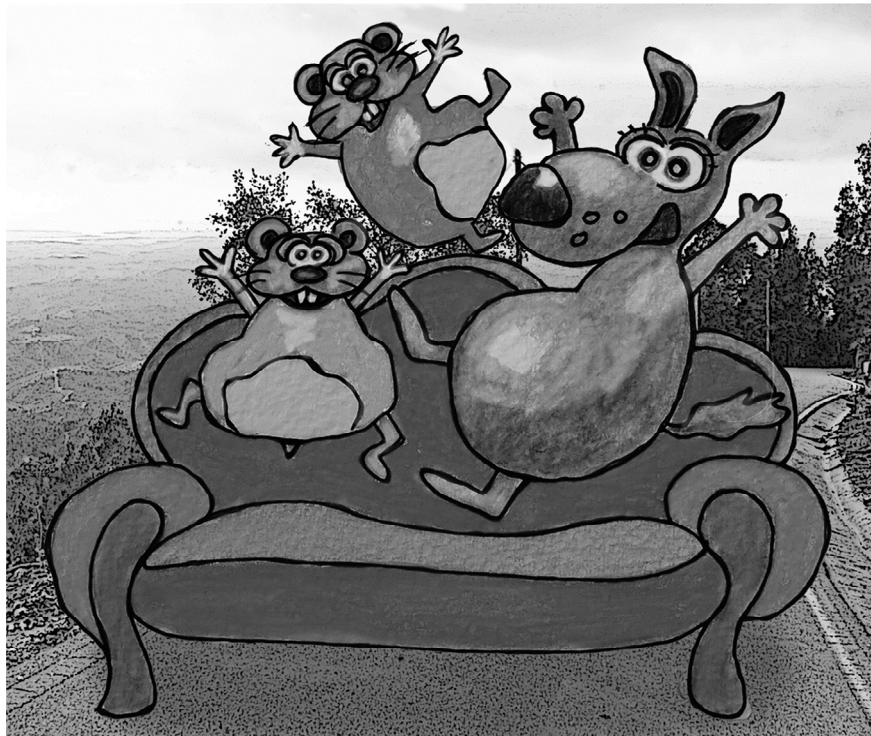
‘Kindertjes toch!’ riep Oscar boos terwijl hij snel naar Paard toe vloog. ‘Schaam jullie! Dit was een ongelukje en dat kan gebeuren. Het is toch geen reden om elkaar te gaan slaan of Paard zo af te katten. Heb je je pijn gedaan, Paard?’

Zachtjes aaide Oscar Paard over zijn rug. Paard bleef maar snikken en ook Zoef probeerde Paard te troosten.

Peppie was ondertussen op de rode bank geklommen. Hij ontdekte al snel, dat je er fantastisch op kon springen. ‘Joehoe, joepie jee’ gilde hij uitbundig. ‘Ik ben

een vlinder, ik ben een vogel, ik ben een vliegtuig, nee ik ben een raket!’

Het duurde niet lang, voordat de hamsters ook op de bank aan het springen waren. Ze gilden en joelden en hadden samen dolle pret.

Niemand merkte daarom ook, dat Stompy zachtjes aan het huilen was, behalve Oscar. Snel vloog hij naar Stompy toe en aaide hem zachtjes over zijn rug.

‘Wat is er nou ventje,’ zei hij met een lief stemmetje.

‘Ik wil ook springen, net als zij, maar omdat ik die stomme benen niet heb, zal ik dat nooit kunnen.’ En hij

begon nu zo hard te huilen dat iedereen het hoorde. Beteuterd klommen Peppie en de hamsters van de bank af en ook Paard stopte met snikken.

Iedereen was er stil van.

Na een tijdje piepte Annie, 'Ik vind het eigenlijk gewoon hartstikke zielig voor jou, dat je niet kan springen, omdat je geen beentjes hebt. Maar ja, als ik dat hardop zeg, ga je me in elkaar slaan.' En ze deed wijzelijk een paar passen naar achteren.

De anderen waren het, dit keer, met Annie eens.

Stompy snoot zijn neus en zuchtte: 'Ik heb er gewoon niks aan, als jullie me zielig vinden. Wat heb je nou aan zielig zijn, daar word het echt niet beter van. Ik ben gewoon boos.'

Paard antwoordde voorzichtig: 'Ik denk dat U boos bent, omdat U, door het ontbreken van uw beentjes, bepaalde handelingen niet kunt verrichten. Misschien moet u wat meer stilstaan bij de dingen die u wel kunt. U kunt bijvoorbeeld boeken lezen, dat kan ik dan weer niet. Paarden kunnen namelijk niet lezen. Ik word daar niet boos om, dat heeft geen zin, maar heb gezocht naar een oplossing. Daarom heb ik aan Zoef gevraagd om mij af en toe voor te lezen. Het liefst uit de krant, want ik blijf graag op de hoogte van het laatste nieuws. Lezen doe ik dus met mijn oren.'

'Sodepiepers, dat is het,' gilte Peppie ineens. 'Zoef helpt Paard zodat hij met zijn oren kan lezen. Ik ga jou helpen zodat jij met mijn benen kan springen!'

Stompy wilde in eerste instantie niet. Hij was nog steeds boos en verdrietig.

Na een hoop aanmoedigingen van de rest, sloeg hij zijn armen om de nek van de hond heen.

Peppie hield hem stevig vast, stapte op de bank en begon als een wilde te springen.

Hij hield het alleen niet zo lang vol. Stompy was toch best zwaar om mee te springen. Gelukkig sprong Zoef op de bank om hem te helpen tillen. En met zijn drieën hadden ze pret voor tien. Oscar ging met een tevreden gezicht de lunch klaarmaken.